

พิธีการ

บทที่ 1
คำที่ถามกับหัวใจ

"สวรรค์ก็ดูท่าจะอวยพรให้วันนี้ นะคะเนี่ย" หญิงสาว
พูดเสียงแจ่มใสขณะเกล้าผมให้ซาโฮโกะอย่างประณีต

คนคนนี้น่าจะเป็นภรรยาของบาทหลวง

หญิงสาวทั้งสองเป็นฝาแฝดกัน และบาทหลวง
ของโบสถ์แห่งนี้กับน้องชายก็เป็นฝาแฝดเช่นกัน ครั้งแรก
ที่พบหน้าพวกเขา เรื่องนี้ทำให้เธอตกใจมาก

"อากาศดีจริงๆ ด้วย" ฟุมิโกะ แม่ของเอโนฮาระ
ซาโฮโกะหันมองไปนอกหน้าต่างแล้วคลี่ยิ้ม "ต้องเป็นพิธี
ที่ยอดเยี่ยมแน่ๆ ค่ะ"

"ใช่ค่ะ"

ภายใต้บทสนทนาแสนสุข หัวใจของซาโฮโกะเริ่ม
เต้นรัวแรงขึ้นมา

พะ...พิธีแต่งงาน ะ...ถึงเวลาแล้ว...

ทันทีที่เธอคิดเช่นนั้น อาการสั่นสะท้านก็แล่นขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลัง วันนี้เป็นพิธีแต่งงานของเด็กสาวกับซาฮาระ เคชิ ผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นของเธอ

วะ...วันนี้มาถึงจริงๆ แล้ว

เด็กสาวกลืนน้ำลายเหน็ดลงคอ

วันนี้เธอตื่นนอนตอนหกโมงเช้า หลังกินอาหารเช้าเบาๆ เด็กสาวก็เตรียมตัว ขึ้นรถของพ่อเดินทางมายังโบสถ์ เธอรู้สึกตลอดเวลาว่ามีบางอย่างขาดหายไป...รู้สึกคล้ายลึ้มอะไรบางอย่างไป...

"เสร็จแล้วล่ะคะ"

"สวยมากเลยจ้า ซาโฮโกะ"

หญิงสาวพูดอย่างภาคภูมิใจเมื่อมองผมที่เกล้าไว้อย่างสวยงามของซาโฮโกะ ตามมาด้วยเสียงแม่ร้องอย่างซาบซึ้ง

ซาโฮโกะกำลังเตรียมตัวเป็นเจ้าสาวอยู่ มันคือประสบการณ์ครั้งเดียวในชีวิต ทั้งที่จริงเธอน่าจะสัมผัสสความปลาบปล้มยินดีมากกว่านี้ หรือรู้สึกดีใจเต็มทีกว่านี้ แต่กลับรู้สึกเพียงความห้วนไหว

ชินเป็นแบบนี้...ฉัน...ต้องรู้สึกเสียใจที่หลังแน่เลย
หญิงสาวมองสำรวจเส้นผมของซาโฮโกะแล้วขยับตัว

8 Natural Kiss จูบรัก... สธธสมชาติ 5

ไม่ได้ออกจากห้อง เธอเดินไปหยิบอะไรบางอย่างกลับมา ดูเหมือนมันคืออุปกรณ์แต่งหน้า จากนั้นก็ใช้มันลงมือ แต่งหน้าซาโฮโกะอย่างคล่องแคล่ว

ซาโฮโกะพยายามจัดจ้องภาพตัวเองค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อย ให้ตราตรึงในความทรงจำ พร้อมๆ กับนึกถึงซาฮาระ

อาจารย์...มาหรือยังนะ

ซาโฮโกะถูกพาตัวมายังห้องนี้ทันทีที่มาถึงโบสถ์ ซาฮาระมาถึงแล้วหรือยังนั่น เธอไม่รู้เลย

อาจารย์ซาฮาระ...บอกว่าจะรอที่โบสถ์แท้ๆ

การแปลงร่างเป็นเจ้าสาวดำเนินไปท่ามกลางสายตา ของฟูมิโกะที่เฝ้ามองอย่างปลาบปลื้มใจโดยไม่ได้ล่วงรู้ ความคิดนั้นของลูกสาว

ชุดแต่งงานถูกนำออกมาวางตรงหน้า มันดูงดงาม ยิ่งกว่าที่ผ่านมา

ใช้เวลาเพียงชั่วเสี้ยววินาทีเท่านั้น หัวใจของซาโฮโกะ ซึ่งหวั่นไหวมาโดยตลอดก็เกิดอิมเมชันขึ้นมา

ต่างหูและสร้อยคอตกลงว่าจะขอยืมของที่นี้ แต่ รองเท้าเป็นของที่แม่ซื้อให้ มันเป็นรองเท้าซึ่งเตรียมไว้ สำหรับซาโฮโกะผู้ไม่คุ้นเคยกับรองเท้าส้นสูง จึงมีส้นรองเท้า ไม่สูงนัก รองเท้าหนังแก้วตีติริบบิ้นเล็กๆ ดูหรูหรา มีระดับ

ส่องประกายยามต้องแสงไฟ รวากับร่องเท้าแก้วของ
ซินเดอเรลล่า ดูท่าทางแม่คงคิดหารองเท้าที่เหมาะสมกับ
เธอจนเดินวนตามหาจากร้านรองเท้ามากมายอย่างแน่นอน
เมื่อคิดเช่นนั้น ในอกของซาโฮโกะก็ได้รับการ
เติมเต็ม เด็กสาวจ้องมองช่อดอกไม้หุหุ และผ้าคลุมหน้า
แสงงดงาม

ฉัน...กำลังจะแต่งงาน...สวมสิ่งเหล่านี้ลงบนตัว...
กลายเป็นเจ้าสาว...จริงแท้และแน่นอน...จริงแท้และแน่นอน
สินะ?

ซาโฮโกะถามคำถามนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าราวต้องการยืนยัน
กับตนเอง

แต่...แต่ว่า...เจ้าบ่าวล่ะ

"คุณซาโฮโกะคะ"

ซาโฮโกะกะพริบตาตอบรับเสียงอ่อนโยนของหญิงสาว

"ซาโฮโกะ เป็นอะไรไปเธอ"

"เอ๋?"

"ชุดใจ รีบใส่สิ ต้องไปให้พ่อที่รออยู่นอกห้องคุณะ
ซินให้รอจนเมื่ออาจจะแหกปากร้องก็ได้"

"อือ...อืม"

ซาโฮโกะสอดแขนผ่านชุดตามแรงกระตุ้นของผู้
เป็นแม่

10 Natural Kiss จูบรัก... สสสมชาติ 5

เบา... ชุดแต่งงานเป็นชุดสีขาวฟุ้งฟูให้ความรู้สึก
ว่ากำลังล่องลอย

ความยินดีอันทำให้สัมผัสกันอ่อนทั้นขึ้นในอก ซาโฮโกะ
เปลอซยับเอาโดยไม่รู้ตัว เมื่อเธอซยับ ชายชุดก็พลีว
ละล่องราวกับความฝัน

"เส้นโครงร่างตรงเอวสวยมากเลย ซาโฮโกะ ไม่แพ้
นางแบบมืออาชีพเลยนะ"

"เหมาะมากจริงๆ ค่ะ ชุดนี้ก็ตั้งใจที่ได้ซื้บความงาม
ของคุณซาโฮโกะออกมาเช่นกันค่ะ"

คำว่าความงามทำให้เด็กสาวเปลอกลอกตา เธอคิด
ว่าทั้งสองชมเธอมากเกินไป ถึงอย่างนั้นก็ยังอดชื่นอายุ
ไม่ได้อยู่ดี เธอใช้สองมือทาบแก้มที่กลายเป็นสีแดงหวัง
ปิดม่าน

"สวยมากเลยล่ะ ถึงขนาดคิดขึ้นมาเลยว่าเจ้าสาว
คนนี้นี่ลูกฉันจริงๆ เหรอ"

"มะ...แม่ที่ล่ะก็...หนูอายนะ"

เด็กสาวหลุบตาลง ฟูมิโกะจึงใช้สองแขนโอบบ่าของ
ลูกสาวจากข้างหลัง

"จริงๆ นะ...สวยจริงๆ นี่นา..." แม่เอ่ยคล้ายกระซิบ
ที่ข้างหูซาโฮโกะ เธอรู้สึกถึงอาการสั่นไหวในเสียงนั้น พลัน
ที่ขอบตาล่างของซาโฮโกะก็มีหยาดน้ำรินขึ้นมา

"แม่..."

"ไม่ไหวเลย แอ่จริง ขึ้นเป็นอย่างนี้สงสัยแม่จะได้ออกร่องให้ระหว่างพิธี" พุมิโกะเอ่ยเสียงสั้น ก่อนหัวเราะแห้งๆ ออกมา

ซาโฮโกะหันกลับไปมองแม่ซึ่งกอดตนอยู่ พุมิโกะกำลังยิ้มทั้งหน้าตา...สีหน้านั้นทำให้เธอรู้สึกว่ามีบางสิ่งขึ้นมา จุกแน่นในลำคอ

ผู้ที่สงบใจไม่ได้ไม่ใช่ซาโฮโกะคนเดียว

ที่สะท้อนอยู่ในดวงตากกลมโตตรงหน้ามีเจ้าสาวอยู่คนหนึ่ง

ไม่ว่าดูอย่างไร...ก็ไม่เหมือนตัวเองเลย

ซาโฮโกะยังไม่ได้คลุมผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว แต่บนศีรษะมีดอกกุหลาบสีขาวประดับไว้อย่างกลมกลืน ใบหน้าซึ่งได้รับการปรุงแต่งด้วยเครื่องสำอางเป็นของหญิงสาวที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว

ความสงสัยอันเบาบางผุดขึ้นมา ซาโฮโกะยกมือขวาขึ้นเล็กน้อยและลองขยับนิ้วมือ...ไม่ผิดแน่ มันขยับตามความตั้งใจของเธอ

ดูเหมือน...นี่จะเป็นตัวฉันจริงๆ...

"สวยมากเลย...จริงๆ นะ..." แม่พูดคำคำนี้เข้าไป

12 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 5

ข้ามา ซาโฮโกะกัตรีมผีปาก หันมองแม่ที่สวมชุดเดรสยาว
สีดำมีสไตรด์ด้วยแววตาเขินอาย

"แม่อีกสวยมากเหมือนกันนะ"

ฟูมิโกะฟังคำซาโฮโกะแล้วหัวเราะ "ขอบใจจัง"

แม่ของเธอยิ้มแย้มแจ่มใส แม่เป็นผู้ที่แบ่งทั้งความ
แจ่มใสและร่าเริงให้ซาโฮโกะเสมอมา เมื่อเธออายุเท่าแม่
จะเป็นผู้หญิงแบบแม่ได้หรือเปล่านะ

"หนูจะเป็นแม่เหมือนแม่ได้หรือเปล่านะ"

ฟูมิโกะพนมมหายใจออกมาพร้อมเสียงหัวเราะ
"ก่อนจะเป็นแม่ ต้องเป็นภรรยาซะก่อนนะ"

อะ...ภรรยา?

งะ...นั่นเธอหรอ นั่นสินะ...ฉันจะเป็นภรรยาของอาจารย์
ซาฮาระ แต่...คำว่าภรรยาเนี่ย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ทำให้ติดอยู่ใน
ใจไม่ได้เสียที

จะเป็นภรรยาของอาจารย์ซาฮาระจริงๆ หรือ ฉัน
คนนี่เนี่ยนะ?

หัวใจซึ่งสงบลงเล็กน้อยเมื่อได้พูดคุยกับแม่ รู่ๆ
ก็กลับก่อเกิดคลื่นขึ้นมา จนถึงตอนนี้การแต่งงานกับซาฮาระ
ก็ยังคงไม่มีรสแห่งความเป็นจริงเจือปนอยู่เลย

"ให้เรียกคุณนุคิอิโระเข้ามาไหมคะ"

"อ้อ ค่ะ รมกวนด้วยค่ะ คิดว่าคงอยู่ไม่สุข เดินวนไป

เวียนมาอยู่แน่ๆ เลยค่ะ"

หญิงสาวเผยรอยยิ้มให้คำของพุมิโกะแล้วออกจากห้องไป

"สวยจริงๆ นะ อี้ม เป็นห่วงพ่อจังเลย"

"พ่อเธอ"

"กลัวจะมาโบกธงคัดค้านแล้วอาละวาดเอาวินาทีสุดท้ายนะลิ"

"เอ๋? ทะ...ทำไมล่ะ"

"เพราะดูน่าจะพูดออกมาว่าไม่ยอมให้จัดพิธีแต่งงานอะไรนี้หรอก ไม่ยอมให้ไปเป็นเจ้าของเต็ดขาด...อะไรพวกนี้นะลิ"

ซาโฮโกะเปลอสงเสียงหัวเราะให้กับแม่ที่ทำท่าเลียนแบบพ่ออย่างเชี่ยวชาญ

ตอนนั้นเอง พุมิโกะก็แสดงสีหน้าเบาใจอย่างมากขึ้นมา ซาโฮโกะสังเกตเห็น เธอรู้สึกซาบซึ้งในอก แม่เข้าใจความรู้สึกของลูกสาวในตอนนั้นมากกว่าใคร ไม่ว่าเมื่อไหร่แม่ก็เป็นเช่นนั้น และพ่อเองก็เช่นกัน...

มีเสียงโลหะกระทบกันดังขึ้น ซาโฮโกะและพุมิโกะหันไปมองพร้อมกัน ประตูเปิดออกอย่างเชื่องช้าราวกับลึงเล พ่อโพล่หน้าเข้ามา

"พ่อ..." ซาโฮโกะสบตากับพ่อแล้วส่งเสียงเรียก

14 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 5

ยูคิอิระยังคงโผล่หน้ามาจากประตูโดยไม่มีทีท่าว่าจะขยับตัวไปมากกว่านั้น เขาจ้องซาโฮโกะนิ่งไม่วางตา

"พ่อ ทำไมไม่เข้ามาล่ะ"

"...ซาโฮโกะ...เธอ"

"ซะ...ไซลิ พ่อนี่แปลกคน" ซาโฮโกะพูดแบบจงใจล้อเล่น ปฏิกริยาเช่นนั้นของพ่อเป็นเรื่องปกติ ตัวเธอเองก็เชื่อไม่ลงเช่นกันว่าเธอในตอนนี้เป็นตัวเธอ

ซาโฮโกะรู้สึกเขินขึ้นมา เธอก้มหน้าลง พ่อซึ่งเดินมาถึงตรงหน้ายังคงเงยไม่พูดอะไร

"เอ่อ...พ่อ?"

"น่าภูมิใจมากเลย ซาโฮโกะ" ในที่สุดยูคิอิระก็เปิดปากพูด เสียงของเขาสั้นเครือ อาการสั้นเช่นนั้นส่งตรงเข้ามายังอกซาโฮโกะ จนหัวใจของเด็กสาวบีบตัวแรง

ยูคิอิระหันหน้าไปทางภรรยา "เจ้าสาวสวยขนาดนี้ ตั้งแต่ฟูมิโกะจ้งเป็นต้นมา...ก็เพิ่งได้เห็นนี่ล่ะ"

ฟูมิโกะเผยยิ้มตอบรับเขา

"เป็นยังไงครับ สวยใช่ไหมล่ะครับ" พ่อเอ่ยถามหา

การสนับสนุนจากภรรยาบาทหลวงซึ่งตามเข้ามาที่หลังแน่นอนว่าหญิงสาวพยักหน้าหนักแน่นมาให้ ทำให้ซาโฮโกะอายจนทนไม่ไหว

"ไม่เอาหน้า พ่อนี่ล่ะก็" ซาโฮโกะส่งเสียงเรียกพ่อ หวัง

ให้เขาหยุด แต่ยูคิฮิโระไม่มีที่ทำว่าจะหยุด

ถ้ามีแค่แม่อยู่ตรงนี้ก็ว่าไปอย่าง ซาโฮโกะไม่รู้ว่าจะควร
ทำหน้าอย่างไรต่อหน้าภรรยาบาทหลวง

พ่อของเจ้าสาวได้มีเวลาชื่นชมลูกสาวตัวเองแต่งองค์
ทรงเครื่องในชุดสวยแต่ไม่กี่นาที หลังจากนั้นก็ย้ายกันไป
ที่ห้องซึ่งเขาอยู่จนถึงเมื่อสักครู่

ซาโฮโกะเคลื่อนย้ายตัวเองที่เดินไม่ถนัดเพราะ
ชุดไม่คุ้นเคยโดยมีแม่และภรรยาบาทหลวงช่วยประคอง
เธอนั่งลงยังเก้าอี้ซึ่งประดับหุหุหราที่สุดในที่นั้น

ดูเหมือนการรับบทเด่นในพิธีแต่งงานจะต้องล้มรส
สถานการณ์น่าอับอายอีกมากมาย ว่าแต่...เจ้าของบพเด่น
อีกคนไปไหนเสียแล้ว ถึงจะมีเวลาอีกประมาณยี่สิบนาที
กว่าจะถึงกำหนดการของพิธีก็เถอะ

อาจารย์จะมาที่ห้องนี้หรือเปล่านะ ถ้ามองที่ฉันตอนนี้
อาจารย์จะทำหน้าอย่างไร จะแสดงปฏิกิริยาแบบไหน
ให้เห็น จะดีใจหรือเปล่า หรือว่าจะตกใจ?

เสียงเคาะประตูดังกังวานทำเอาซาโฮโกะสะดุ้งตกใจ
ระ...หรือว่าจะเป็นอาจารย์ซาสาระ?

ภรรยาบาทหลวงตอบรับเสียงเคาะประตูแทนพ่อกับ
แม่ซึ่งดูท่าจะใช้เวลาทุกวินาทีไปกับการจ้องภาพของซาโฮโกะ
ให้สลักลึกในดวงตา

16 Natural Kiss จูบรัก... สสธสมชาติ 5

เด็กสาวหัวใจเต้นแรงด้วยความหวังและความตื่นเต้นว่าซาฮาระจะเข้ามา แต่ผู้มากลับเป็นบาทหลวง เขาสวมชุดที่ดูแล้วน่าจะเป็นชุดสำหรับพิธีการ ซึ่งมันทำให้ซาโฮโกะเกิดความรู้สึกตึงเครียด

น้องชายของบาทหลวงซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ร่วมพิธีก็เดินตามเข้ามา เขาวางกล้องวิดีโอไว้บนขาในท่าพร้อมถ่ายทำเรียบร้อยแล้ว

"วันนี้รบกวนด้วยนะครับ" ยูคิฮิโระเอ่ยคำทักทายอย่างสุภาพแล้วโค้งตัวลงต่ำ แม่ซึ่งยืนอยู่ข้างเขาก็โค้งลงตามแน่นอนว่าซาโฮโกะย่อมทนนิ่งอย่างสบายใจต่อไปไม่ไหว เธอลุกขึ้นและโค้งตรงนั้นทันที

ดวงตาของบาทหลวงเบือนมามองยังซาโฮโกะ "เป็นเจ้าสาวที่สวยงามจนไม่สามารถบรรยายเป็นคำพูดได้เลยนะครับ"

พวกแก้มเจ้าสาวถูกย้อมเป็นสีแดงเมื่อได้รับคำชมจากใจจริง

"สวยจริงๆ นะ...แต่คำพูดมันไม่อิสระเท่าความคิด อยู่ต่อหน้าความงามระดับนี้กลับหาคำที่เหมาะสมจะใช้บรรยายมันออกมาไม่ได้" น้องชายบาทหลวงเอ่ยคำชมที่ฟังดูมากจนเกินไปออกมาโดยยังคงหันกล้องมาทางซาโฮโกะ สำหรับคำชมนี้ เด็กสาวไม่รู้อีกต่อไปแล้วว่าควรตอบรับเช่นไร

"อย่างที่นายพูดเลยล่ะ" บาทหลวงเผยรอยยิ้มอ่อนโยน

สนับสนุนน้องชาย จากนั้นก็เดินเข้ามาหาซาโฮโกะ

"คุณซาโฮโกะ เชิญนั่งเถอะครับ"

"คะ...คะ" ซาโฮโกะตอบรับเสียงสั้นด้วยใบหน้าแดงก่ำ และนั่งลงยังเก้าอี้ตามคำบอก

เธอตื่นเต้นมากทีเดียว ซึ่งอาจเป็นเพราะชุดพิธีการของบาทหลวงก็เป็นได้

จังหวะการเดินของหัวใจเพิ่มความเร็วขึ้น ใกล้จะถึงเวลาเริ่มพิธีแล้วหรือ

ความกังวลก่อกำเนิด เธอควรทำตัวอย่างไร ควรพูดอะไรในพิธีแต่งงาน เธอไม่รู้สักอย่างเดียว

"อะ...เอ่อ หนู...คือเจ้าสาวเนี่ย ระหว่างพิธีควรทำอะไรบ้างเธอคะ..."

บาทหลวงคลีอีมีอ่อนโยน "ไม่ต้องกังวลไปหรอกครับ พิธีการจะดำเนินไปโดยปรับให้เข้ากับตัวคุณและเจ้าบ่าวครับ ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน ทุกอย่างค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปก็ได้ครับ"

"แต่...แต่ว่า...ถ้าไม่รู้ว่าจะทำอะไร..."

"จะอธิบายไปในแต่ละจุดครับ ไม่จำเป็นต้องกังวลใจไปเลย"

ปะ...เป็นอย่างนั้นหรือหรือ

เด็กสาวผลอหันไปมองพ่อและแม่ซึ่งผ่านประสบการณ์

18 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 5

แต่งงานมาแล้วคล้ายถาม

"คุณซาโฮโกะครับ" บาทหลวงส่งเสียงเรียก ซาโฮโกะ
จึงหันหน้ากลับมาทันที

"คะ"

"ผมมีคำถาม ขอถามคุณแค่ข้อเดียวเท่านั้นครับ"
แววตาของบาทหลวงยามพูดถ้อยคำนั้นจริงจังมาก และ
มันทำให้ซาโฮโกะทำตัวไม่ถูก

"คำถาม...หรือคะ"

เขาพยักหน้าโดยไม่พูดคำใด ซาโฮโกะปรับท่าทาง
ตัวเองให้เรียบร้อย

"กรุณาถามใจตัวเองดูนะครับ"

จะ...ใจ?

"ว่ามีความลังเล...ในการแต่งงานกับคุณซาฮาระ เคชิ
อยู่หรือเปล่าครับ"

ซาโฮโกะเบิกตากว้างขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

บาทหลวงเผยยิ้มแสนอบอุ่นครั้งหนึ่งต่อหน้าซาโฮโกะ
ที่ตะลึงค้าง ก่อนเปิดปากขึ้นอีกครั้ง "คุณซาโฮโกะครับ
หน้าที่ของผมคืออวยพรแก่บุคคลผู้รักซึ่งกันและกัน และ
ดำเนินพิธีการเพื่อให้ทั้งคู่กลายเป็นสามีภรรยากันครับ"

"คะ...คะ"

"หัวใจที่รักคุณซาฮาระ เคชิโดยไม่ไหวหวั่น...มีอยู่"

ในตัวเองหรือเปล่า กรุณาลองถามดูนะครับ ไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องเวลา เชิญเลยครับ"

ซาโฮโกะรู้สึกตัวว่าตนเปลือยหันไปหาพ่อแม่หวังร้องเรียกขอความช่วยเหลือ ความคิดของซาโฮโกะจึงสะดุดไปเล็กน้อย

ในตัวฉันมีหัวใจที่รักอาจารย์ซาฮาระโดยไม่ไหวหวั่นอยู่หรือเปล่า คุณบาทหลวงถามเช่นนั้น...ถ้าฉันอาจารย์คิดกับฉันอย่างไรกันนะ...

แต่แล้วเด็กสาวก็ส่ายหน้าปฏิเสธความคิดในหัว ตอนนี่สิ่งที่อีกฝ่ายถามคือหัวใจของซาโฮโกะ ไม่ใช่หัวใจของซาฮาระ เด็กสาวเอามือสองข้างวางลงบนหน้าอกตนเองโดยไม่รู้ตัว

ถ้าเช่นนั้น...คำตอบก็แสนง่ายดาย

"...ไม่ลังเลค่ะ..." เสียงที่เอ่ยออกไปแผ่วเบาเกินกว่าที่คิด ซาโฮโกะจึงสุดหายใจลึก พุดซ้ำอีกครั้ง

"ไม่ลังเลค่ะ เพราะหนูชอบอาจารย์ซาฮาระ" ซาโฮโกะพูดรวดเดียวแล้วจ้องหน้าบาทหลวงตรงๆ แววตาของบาทหลวงทอประกายแสงอันเข้มแข็งและอ่อนโยนหลังได้มอบความกล้าแก่เธอ

"หัวใจที่รักอาจารย์ ไม่มีวันสิ้นคลอนหรอกค่ะ"

"เข้าใจแล้วครับ" บาทหลวงพยักหน้า เพลิดเพลิน

20 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 5

แสนอ่อนโยนบนริมฝีปาก

"การเป็นสามีภรรยากันไม่ใช่การใส่โคลนแย่งชิง
อิสรภาพจากอีกฝ่าย การแต่งงานไม่ใช่การผูกมัดอีกฝ่าย
เอาไว้ครับ" บาทหลวงเว้นวรรคหนึ่งจังหวะแล้วเปิดปากพูด
อีกครั้ง "หากหัวใจของทั้งสองมีความรัก ก็จะมีผู้พัน
เข้าหากันเองตามธรรมชาติ"

ถ้อยคำนั้นของบาทหลวงซึ่มแทรกเข้ากลางใจเธอ
ซาโฮโกะหลับตา พยักหน้า

"กรุณารับรสความสุขที่ได้รักคน...โดยไม่ลืมว่ามี
ผู้เฝ้ามองอยู่เสมอ นะครับ" บาทหลวงคุกเข่าลงข้างหนึ่ง
ตรงหน้าซาโฮโกะ คำว่ามีสองข้างของเด็กสาว แล้วจ้องมอง
ยังดวงตาเธอ "ขอมอบความสุขแห่งพระผู้เป็นเจ้าแก่ท่าน..."

บาทหลวงลุกขึ้นยืนช้าๆ

"เช่นนั้นก็..." บาทหลวงโค้งคำนับให้ครอบครัว
เอโนฮาระทั้งสาม จากนั้นหันมองภรรยาของตน เมื่อหญิงสาว
พยักหน้า เขาก็เดินออกจากห้องไปอย่างเชื่องช้า

น้องชายบาทหลวงยังคงอยู่ตรงนั้น เขากำลังหัน
กล้องวิดีโอไปทางพ่อแม่ซาโฮโกะ

"เออละ ได้เวลาพิธีแล้ว ไปกันเถอะค่ะ"

เพียงประโยคเดียวนั้นกลับเพิ่มความตื่นเกร็งให้แก่
เด็กสาว

ปู 21

ซาไฮโกะสวมผ้าคลุมหน้า ขาของเธอขยับก้าวออก
เดินกระตุกสั้นถี่ๆ

บทที่ 2 การก้าวเดินไปสู่บุคคลที่ตนรัก

ลมซึ่งให้ความรู้สึกที่รุ่มร่ามพัดผ่านไล่ผิวแผ่วเบา
ผ้าคลุมหน้าจึงไหวเล็กน้อย

พ่ออยู่ทางขวา ส่วนแม่อยู่ทางซ้าย...และภรรยา
บาทหลวงเดินตามหลังโดยคอยช่วยระวังผ้าคลุมหน้าและ
ชายชุดแต่งงานของซาโฮโกะไปด้วย

ด้านนอกเงียบสงบ เสียงที่ได้ยินมีเพียงเสียงร้อง
ของนกตัวน้อย และเสียงใบไม้เสียดสีกันดังแผ่วเบาเท่านั้น
ทั้งที่อาคารของโบสถ์อยู่ตรงหน้าแท้ๆ กลับไม่มีเค้าโครง
ของมันเลยแม้แต่นิดเดียว

อาจเพราะทัศนวิสัยพร่าเลือนด้วยผ้าคลุมหน้า ภาพ
ที่เห็นจึงมองดูแปลกตา

ในอกของซาโฮโกะผู้ซึ่งก้าวเดินด้วยขาอันลั่นเทา

มีความกังวลใจหนักหน่วงกดทับ เธออดรู้สึกว่าจะตัว
ไม่เหมาะกับสถานที่และอยู่ผิดที่ผิดทางไม่ได้

ซาโฮโกะอดกลั้นต่อความรู้สึกแปลกประหลาดบริเวณ
กระเพาะอาหาร เธอใช้มือกดที่ท้องหลายต่อหลายครั้ง

การที่พวกเขาสามคนพ่อแม่ลูกมาอยู่ที่ตรงนี้ไม่ใช่
ความผิดพลาดอะไรหรอกหรือ พิธีแต่งงานอะไรเนี่ย ถึง
เวลาจริงแล้วจะมีขึ้นจริงๆ หรือ ทุกคน...จะมากันจริงๆ หรือ
ทั้งที่เธอคิดว่าว่าจะได้เจอซาฮาระ รวมถึงจิซาโตะและ
ชิโอริเพื่อนรักก่อนเวลาพิธี...แต่กลับไม่ได้พบกับใครเลย
สักคน

ซาโฮโกะกัดริมฝีปากอยู่หลังผ้าคลุมหน้า

ถ้าในโบสถ์ไม่มีใครอยู่เลยละ...

ความหวาดหวั่นเช่นนั้นโถมเข้าใส่เธอเข้าจริงๆ

คำว่ารออยู่ของซาฮาระ ซาโฮโกะรับมันเข้ามาทั้ง
อย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงเชื่ออย่างสนิทใจว่าตัวซาฮาระจะ
ออกมารับเธอทันทีที่มาถึงที่นี่

"ซาโฮโกะ?"

ซาโฮโกะรู้สึกตัวขึ้นมาด้วยเสียงเรียกของพ่อ ดู
เหมือนเธอจะหยุดเดินเพราะมัวแต่ครุ่นคิดเรื่องอื่น

"อยากเลิกขึ้นมาแล้วหรือ"

"คุณผู้คิชิโระนี่ละก็ นั่นมันความต้องการของคุณ

24 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 5

มากกว่านี้"

"หวิวกพ่อของเจ้าสาว...มันซั๊บซ้อนนะ"

"พ่อ...แม่...อะ...เอ๋อ..."

"อะไรเหรอ ซาโฮโกะ"

"ทุก...ทุกคนจะมากันจริงๆ หรือเปล่า"

"ต้องมาอยู่แล้วสิ"

"แต่ว่า...ไม่เห็นอาจารย์เลย...ไม่เจอจิสซาโตะกับชิโอริด้วย...แถมยังเจียบจนผิดธรรมชาติด้วย..."

"คุณซาโฮโกะ ทุกคนเผื่อให้คุณซึ่งเป็นเจ้าสาวปรากฏตัวกันอยู่ที่โบสถ์นะลึคะ" มีเสียงร้องทักจากด้านหลัง ซาโฮโกะจึงหันหน้ากลับไปถาม

"จะ...จริงหรือคะ"

"ค่ะ ฉันพบกับทุกคนมาแล้วค่ะ"

รอยยิ้มของภรรยาบาทหลวงไม่ใช่ของปลอม ซาโฮโกะโล่งใจขึ้นมา

"ซาโฮโกะ ลูกต้องมีความสุขแน่ ก็เป็นลูกของฟูมิโกะจังกับพ่อนี่นา ไม่ได้เกิดมาเพื่อจะโชคร้ายเสียหน่อย"

ซาโฮโกะเกือบหัวเราะออกมาด้วยคำพูดตามใจชอบของพ่อ

"อ้อ จริงด้วย ตอนเดินเข้าพิธีมีสตีปีงบังคับอยู่นะ ระหว่างลูกแปลงร่างเป็นเจ้าสาว พ่อไปฟังคำอธิบายมา"

สตีปบังคับ?

ซาโฮโกะเบิกตาโพลง ตอนเดินเข้าพิธีแต่งงานนี่
ไม่ได้เดินตามปกติ แต่มีสตีปให้เดินด้วย? เธอเพิ่งจะเคย
ได้ยินเป็นครั้งแรกว่ามีข้อกำหนดเช่นนั้นอยู่

"มะ...มีอะไรอย่างนั้นด้วยเหรอ"

ซาโฮโกะเกิดกังวลขึ้นมาอีก แค่เดินตามปกติซาก็สั้น
ด้วยความตื่นเต้นจนแทบจะล้มอยู่แล้ว...นี่เพิ่งมาบอกว่ามี
สตีปอะไรเอาตอนก่อนเข้าพิธีแค่นี้ที่แบบนี่ เธอไม่คิด
ว่าจะทำได้เลย

หรือสตีปที่บอกนั้นจะเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่
ใครๆ ต่างรู้อยู่แล้ว?

"นั่นนะ ใครๆ ก็รู้กันเหรอ"

"ไม่ได้ถึงขนาดใครๆ ก็รู้กันหรอก ตอนพิธีของแม่
กับคุณยูคิโระก็ทำนะ...แต่บอกตามตรง ตื่นเต้นสุดๆ
จนแทบจำไม่ได้เลยล่ะ" คำที่แม่พูดพร้อมเสียงหัวเราะ
คิกคักช่วยให้ซาโฮโกะเบาใจลง

"แม่เองตอนพิธีแต่งงานก็ตื่นเต้นเหมือนกันเหรอ"

"ใช่สิ แน่นอยู่แล้วจ้ะ" แม่พูดเช่นนั้นแล้วขยับมา
ยืนหน้าซาโฮโกะ ช่วยยกผ้าคลุมหน้าทับบังทัศนวิสัยขึ้น
แม่สบตากับเจ้าสาว ยิ้มอย่างยินดี

"ไม่ใช่แค่ซาโฮโกะหรอกนะ เจ้าสาวทุกคนก็ตื่นเต้น

26 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 5

ไม่มากก็น้อยทั้งนั้น ทำตัวไม่ถูกกันทุกคนนั่นแหละ"

"จะ...จั้นเหอ...นั่นสินะ" ซาโฮโกะยิ้มตอบแม่แล้ว พยักหน้าหลายต่อหลายครั้ง จากนั้นเธอสูดลมหายใจลึก แล้วผ่นออกมา

อาการของตัวเองในตอนนี่ หากเป็นเจ้าสาว ไม่ว่าจะใครก็เป็นเหมือนกันหมดนั่นล่ะ

"เฮ้ ซาโฮโกะ มาฝึกกัน" พ่อเอ่ยเช่นนั้นคล้ายกระตุ้น ส่วนแม่ก็ยิ้มพลงยิ้มน้อมมาทางเธอ

"ซาโฮโกะ ซอดอกไม้แม่ช่วยถือให้นะ"

"อื้อ"

ซาโฮโกะยื่นซอดอกไม้ให้แม่แล้วหันไปหาพ่อ พ่อ เริ่มต้นอธิบายสตีปทันที

"ก่อนอื่นพอประตูเปิดออก ชยับตัวนิดนึง...นั่นสิ ควรกำหนดจังหวะหยุดให้พร้อมกันดีกว่า...เอาเป็นเดิน สามก้าวแล้วกัน แล้วก็ค้ำบพร้อมกัน จำได้ไหมซาโฮโกะ"

ยูคิฮิโระเดินสามก้าวนำหน้าซาโฮโกะ จากนั้นโน้มเอว ก้มศีรษะลงต่ำให้ดู

"อืม"

แม่ตอบรับไปเช่นนั้น แต่คำอธิบายของพ่อไม่เข้ามา อยู่ในหัวเลยแม้แต่หน่อย ทั้งที่ตัวเธอคิดว่าต้องจำให้แม่นๆ แท้ๆ

"ทำแบบนี้ ไม่ใช่แค่กัมศิระชะลง นี่สำคัญเลยนะ ต้อง
โค้งตั้งแต่เอวลงไปอย่างนี้นะ เพราะมันแฝงความขอบคุณ
ต่อผู้เข้าร่วมพิธี แล้วก็สื่อความรู้สึกนี้ไปถึงอีกฝ่ายด้วย"

ซาโฮโกะพยักหน้าด้วยสายตาเอาจริงเอาจังให้พอ
ไม่ก้มเพียงศิระชะ...แต่ต้องค้ำบโดยโค้งตั้งแต่เอว...
ค้ำบโดยโค้งตั้งแต่เอว...

เมื่อทบทวนจุดสำคัญอยู่ในหัวโดยแทบจะลืมแม้แต่
การหายใจ ยูคิฮิโรก็เดินกลับมาทางขวาของซาโฮโกะ
เริ่มต้นทำให้ดูเป็นตัวอย่างอีกครั้ง เขาก้าวเท้าขวา และขยับ
เท้าซ้ายไปเรียงชิดกับมัน

ทั้งที่เป็นเรื่องเล็กน้อยแค่นั้น แต่เธอก็ไม่มีความ
มั่นใจว่าจะสามารถทำได้ดี ความเป็นกังวลยิ่งขยายตัวกว้าง
"ทำแบบนี้ ก้าวไปก้าวหนึ่งแล้วก็หยุด ต่อไปก็เท้าซ้าย
ชิดแล้วหยุด"

หยุด...ก้าวเท้าขวา หยุด ไม่สิ ไม่ใช่...ชิด...?

ซาโฮโกะจ้องมองเท้าของตนซึ่งมีชายชุดปิดเอาไว้จึง
มองไม่เห็นอย่างเอาเป็นเอาตาย ในหัวพยายามจำสเต็ปขา
ให้ได้ แต่มันกลับปะปนกันยุ่งเหยิงไปหมด

"ชายกระโปรงมันยาว เดินเหมือนเตะมันขึ้นนิดๆ
ดีกว่า จะได้ไม่ไปเหยียบ"

"ตะ...เตะ? แม่ เดินแบบไหนเธอ"

28 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 5

แค่เดินตามสเต็ปที่กำหนดให้ได้ก็จะแยะอยู่แล้ว ยังต้องเตะชายกระโปรงอีกงั้นหรือ

"ซาไฮโกะ"

ซาไฮโกะยังคงสับสนตกใจขณะหันไปทางแม่ตามเสียงเรียกอันอ่อนโยน

"ไม่เป็นไรหรอก"

"เอ๋? อะ...อะไรเหรอ" ซาไฮโกะไม่เข้าใจความหมาย แต่ทันทีที่ถามกลับไปอย่างร้อนรน แม่ก็สวมกอดเธอ

"ใจเย็นๆ ไม่ต้องร้อนรนไปหรอก"

"แม่...นะ...หนู..."

เมื่อฝ่ามือของแม่ช่วยตบหลังเธออย่างอ่อนโยน ซาไฮโกะจึงรู้สึกตัว เธอมองข้ามไหล่แม่ไปสบตาเข้ากับพ่อ ซึ่งมองซาไฮโกะอย่างเป็นห่วงเป็นใย

"แม่...พ่อ..." เด็กสาวเปลอส่งเสียงเรียกคล้ายจะเกาะเกี่ยวทั้งสองคนไว้

ยูคิฮิโระเดินเข้ามาหา เขาคลี่ยิ้มพร้อมกับวางมือลงบนบ่าซาไฮโกะ...พ่อและแม่...เด็กสาวรู้สึกถึงความอบอุ่นจากทั้งสอง อากาการเกร็งที่ปากคลายตัวลงเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

"หนู...เอ่อ...ขอโทษค่ะ" ซาไฮโกะนึกคำอื่นไม่ออก เธอเอ่ยขอโทษทั้งสอง

ถึงกระนั้น เมื่อคิดถึงพิธีที่รู้กลั้วเข้ามา อากาการแปลก

ประหลาดคล้ายกระเพาะอาหารลอยคว้างก็หนักขึ้นทุกที
"ระ...รู้สึก มีอะไรหลายอย่าง...แต่เดินแท้ๆ...หนู จะทำ
ได้หรือเปล่านะ"

"ซาโฮโกะ ถึงผิดก็ไม่เป็นไร เพราะชายกระโปรงชุด
แต่งงานมันยาว จะก้าวเท้าผิดก็ไม่มีใครสังเกตเห็นหรอก"

"ระ...หรือ?"

"ใช่ ไม่ต้องกังวลไปเลย ค่อยๆ เดินช้าๆ ไม่เป็นไร
หรอก"

สายตาของพ่อแม่ที่มองมายังซาโฮโกะให้ความอบอุ่น
แก่หัวใจ ทั้งสองคนอยู่กับเธอด้วย เพราะฉะนั้นไม่เป็นไร
เด็กสาวเบาใจลง เมื่อสติกลับมาก็นึกถึงตัวเองตอน
ทำอะไรไม่ถูก จึงเกิดอาการอายอย่างหนักขึ้นมา

"อืม" ซาโฮโกะพยักหน้าให้พ่อแม่และแม่ก่อนคลี่ยิ้ม
เขินอาย

หลังจากนั้นทั้งสามคนก็ซื้อของที่เรียกว่าไบรด์ลิสต์เป็
กันอย่างพร้อมเพรียง

ซาโฮโกะแอบคิดขึ้นมานิดหน่อยว่าพิธีจะเริ่มอยู่แล้ว
มัวมาทำอะไรอย่างนี้อยู่จะดีหรือไม่ดี แต่พอรู้สึกผ่อนคลายลง
ก็คิดว่าดีแล้วล่ะที่เป็นอย่างนี้

"ไปกันเลยไหมคะ เดี่ยวเจ้าบ่าวจะรอจนคอยืดคอยาว
เอานะคะ" ภรรยาบาทหลวงเฝ้ามองการฝึกซ้อมของทั้ง

30 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 5

สามคนอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย หลังประเินเวลาแล้วก็
ส่งเสียงร้องทักมา

จะ...เจ้าบ่าว?

ใช่แล้ว เจ้าบ่าวที่ว่าหมายถึงอาจารย์ซาฮาระ...เขา
ต้องรอฉันอยู่แน่ๆ...

หัวใจที่สงบลงด้วยการฝึกซ้อมก้าวเท้าเริ่มต้นวิ่งแรง
ขึ้นมา...ตึกตักๆ หัวใจดีดตัวแรงกระทบแผ่นอก ซาโฮโกะ
หายใจเข้าออกถี่ๆ หลายครั้งหวังทำให้มันสงบลงแม้เพียง
เล็กน้อย

"ซาโฮโกะ" พ่อและแม่ส่งเสียงเรียกเธอพร้อมกัน
จากนั้นพากันยื่นมือมาหาเธอ ซาโฮโกะกำมือของพวกเขา
ทั้งสองกลับไป ก่อนเริ่มต้นออกเดินมุ่งหน้าสู่โบสถ์

ที่หน้าประตูโบสถ์มีเจ้าหน้าที่หญิงวัยรุ่นอยู่ เมื่อ
หันไปมองพวกเธอก็โค้งต่ำให้และเอ่ย "ขอแสดงความยินดี
กับวันนี้ด้วยค่ะ"

ซาโฮโกะโค้งคำนับด้วยท่าที่สงบกลับไปอย่างพ่อแม่
ไม่ได้ เธอร้อนรนอย่างหนักขณะก้มหัวลง

เสียงดนตรีดังลอดมาจากอีกฟากฝั่งของประตู

อาจารย์จะอยู่ในนั้นแล้วหรือยังนะ ทุกคนด้วย
หลังจากนี้ฉันควรทำตัวอย่างไรดี

ซาโฮโกะเปลือยเลื้อยมองภรรยาบาทหลวง เธอกำลัง
แนบโทรศัพท์มือถือเข้ากับหูอยู่พอดี แต่ดูเหมือนจะคุย
จบในทันที หญิงสาวเก็บโทรศัพท์แล้วพยักหน้าส่งสัญญาณ
กับเหล่าเจ้าหน้าที่หญิง

ชุดของซาโฮโกะไม่มีรอยยับ แต่พวกเขาก็ดำเนินการ
คล้ายตรวจสอบ รวมถึงเลื่อนผ้าคลุมหน้าลงอย่างแผ่วเบา
บรรยายกาศที่บอกให้รู้ว่าถึงเวลาแล้วทำให้อาการ
ตื่นเกร็งยิ่งรุนแรงมากขึ้น

พอยืนอยู่ทางขวาของซาโฮโกะ เด็กสาวคว้าแขน
ของเขา

"ซาโฮโกะ" แม่ส่งช่อดอกไม้มาให้จากทางซ้าย
ซาโฮโกะรับมันมาถือไว้ในมือ จากนั้นแม่อ้างมืออย่าง
แผ่วเบาที่แขนซ้ายของเด็กสาว

"แม่?"

"แม่ต้องเดินบนเวอร์จิ้นโร้ดไปด้วยกันอยู่แล้ว
พร้อมกับคุณนุคิอิโระสองคน แล้วส่งตัวซาโฮโกะให้เคซึกุ
ไองล่ะ"

ดวงตาของแม่ทอประกายอย่างสนุกสนาน ซาโฮโกะ
รู้สึกตื่นตันขณะพยักหน้า เด็กสาวหันไปมองพ่อ เขาจึงเธอ
กลับมา เมื่อเห็นว่ามือน้ำตาเอ่อขึ้นที่ขอบตาของพ่อ ในอก
ของเธอก็สั่นเทา ซาโฮโกะที่เกือบจะร้องไห้ออกมาหัน

32 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 5

กลับไปหาแม่อีกครั้ง พุ่มิโกะช่วยตบหลังมือของเธออย่างอ่อนโยน แม่ทำเช่นนั้นหลายครั้ง คงเป็นการมอบกำลังใจและความกล้าให้แก่เธอกระมัง...และพ่อก็มอบความสบายใจให้แก่เธออย่างไร้เงื่อนไขเช่นกัน

"ถ้าอย่างนั้น...เปิดประตูนะคะ" ภรรยาสาวเอ่ยเสียงนุ่มนวล

ซาโฮโกะกลืนก้อนอุ้งร้อนที่เอ่อขึ้นมาในคอกลับไปจ้องมองบานประตูตรงหน้า

ประตูเปิดดอกออกอย่างเชื่องช้า

ภายในโบสถ์แตกต่างจากที่เธอเคยมาก่อนหน้านี้มากทีเดียว แม้ยังคงบรรยากาศเคร่งขรึมเอาไว้ แต่ก็ได้รับการตกแต่งให้มีสีสันสดใส ทว่าซาโฮโกะในตอนนั้นไม่มีแก่ใจจะสังเกตสภาพรอบตัว ดวงตาของเธอจ้องมองเพียงผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงกลางโบสถ์แค่นั้นเดียว

อว...อาจารย์เหรอ

เขาสวมเสื้อนอกชายยาวสีดำ ขาเรียวยาวในกางเกงสีเดียวกัน...เขาบิดตัวครึ่งบนมาข้างหลังโดยไม่ได้ขยับขาแม้แต่แต่น้อย จ้องมองมายังซาโฮโกะ

"ซาโฮโกะ" ได้ยินเสียงพ่อกระซิบแผ่วเบาคล้ายกระตุ่นเต็อน

ซาโฮโกะตั้งใจจะหันไปมองพ่อ แต่หัวข้างข้างแข็งเกร็งด้วยความตื่นเต้นจึงขยับได้ไม่ถนัดนัก ในที่สุดเธอก็หมุนหน้าไปได้ด้วยการขยับชนิดไร้การควบคุม

"ไปกันเถอะ สามก้าวแรกก่อนนะ"

เด็กสาวใส่แรงลงยังมือที่เกาะเกี่ยวแขนพ่อเอาไว้ มือของแม่เพิ่มแรงขึ้นเล็กน้อย ส่วนพ่อใช้มือข้างขวาที่วางอยู่ขึ้นมากุมมือซาโฮโกะคล้ายเพิ่มความกล้าให้เธอ พ่อและแม่อยู่ด้วย และตรงหน้าก็มีซาฮาระอยู่ อาจารย์ซึ่งบอกกับฉันว่าจะรอที่โบสถ์...

"ไปกันเถอะ"

ซาโฮโกะพยักหน้าให้เสียงแผ่วเบาของพ่อ พ่อกับแม่ก้าวเท้าออกเดินพร้อมเพรียงกัน ซาโฮโกะตามพวกเขาไป

เธอโค้งคำนับหลังเดินไปสามก้าวได้ดีหรือไม่... พุดตามตรงเธอไม่รู้เลยสักนิด ตอนนี้เธอรู้สึกลอยละล่องความคิดอ่านไล่ตามความเป็นจริงได้ไม่ทัน

เธอก้าวเท้าข้างหนึ่ง แล้วก้าวอีกข้างมาชิด จากนั้นจึงก้าวเท้าอีกข้างหนึ่ง

ใช้เวลาไปมากเพียงใด ซาโฮโกะไม่สามารถประเมินได้อีกแล้ว

เธอรู้สึกซาฮาระอยู่ห่างออกไปไกลแสนไกล

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)